

Arrest

nr. 206 897 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 28 februari 2017, verklaart er zich op 10 maart 2017 vluchteling.

1.2. Op 15 februari 2018 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben, en afkomstig te zijn van Haripur in Khyber Pakhtunkhwa (hierna KPK). U hebt hier steeds gewoon, behalve tijdens uw studententijd en in de maanden voorafgaand aan uw vlucht uit het land. U hebt een universitaire opleiding gevolgd in Lahore, waarna u naar uw thuisstreek terugkeerde om les te geven in een college aldaar.

U had ook een broer, tevens universitair geschoold. Hij kwam om bij een aanslag tegen de Bacha Khan University op 20 januari 2016 door de Pakistaanse taliban. Naderhand liet u zich op enkele publieke bijeenkomsten negatief over hen uit. Hierop kreeg u in maart 2016 een eerste dreigbrief, waarin u gevraagd werd uw lesgevende activiteiten en kritiek tegen hen stop te zetten en u aan te sluiten. Hierna volgden sporadische bedreigingen, tot er op 18 juli 2016 tot driemaal toe mannen bij u thuis langs kwamen terwijl u er niet was. Hierop dook u onder op verschillende plaatsen in Pakistan, maar de familie en kennissen waarbij u verbleef waren te bevreesd om u lange tijd te herbergen. Bovendien durfde u zich ook niet in het openbaar te begeven.

U en uw familie vonden de situatie niet houdbaar, en u vertrok met behulp van een mensensmokkelaar op 28 februari 2017 vanuit Karachi uit het land. U reisde met een vals Deens paspoort met het vliegtuig via Turkije naar België, met de bedoeling om verder te reizen naar Denemarken. U kreeg in België evenwel te horen dat het hier beter voor u zou zijn, waarop u besloot hier te blijven. U vroeg hierop op 10 maart 2017 asiel aan in België.

Ter staving van uw asielschik legt u een pamflet dat tegen u verspreid werd voor, een filmpje dat de taliban over u maakten, een domiciliëcertificaat, een aantal aanbevelingsbrieven, een lesgeverscertificaat, een aantal scholingscertificaten, en een aantal krantenartikelen voor. U stuurde ook een foto van uzelf bij de Pakistaanse ambassade na.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het gehoor duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In dit kader dient er **ten eerste** op gewezen te worden dat er ernstige redenen zijn om te twijfelen aan de door u opgegeven identiteit. Primo blijkt namelijk dat u om uw identiteit te staven enkel een domiciliëcertificaat (document 2) kan voorleggen, en niet bijvoorbeeld een paspoort of een identiteitskaart. U verklaarde voor de DVZ nochtans dat u uw Pakistaanse identiteitskaart achtergelaten zou hebben in Pakistan (verklaring DVZ dd. 21 maart 2017, afdeling 24.). Voor het CGVS verklaart u dan weer dat deze werd afgenomen door de smokkelaar (CGVS p. 3), vreemd genoeg iets anders dan wat u voor de DVZ verklaarde. U werd daarop tijdens het gehoor gevraagd of u zich eventueel tot de Pakistaanse ambassade in België zou willen richten om uw identiteit te doen bevestigen of een authentiek identiteitsdocument te doen uitreiken, en u stemde hierin toe (CGVS p. 13). U gaf naderhand evenwel aan dat men u daar niet kon of wou helpen, en dat u enkel via een (dure) elektronische procedure aan een identiteitskaart zou kunnen raken. Men zou u zelfs geen document met betrekking tot uw vraag hebben willen uitreiken, noch hebben toegelaten om binnenin de ambassade foto's te nemen. Daardoor legt u nu enkel een foto van uzelf voor de ambassade voor (document 8). Het is evenwel maar moeilijk te geloven dat men u geen enkel bewijs van aanwezigheid in de ambassade zou willen geven, en in het licht van hetgeen waarop gewezen infra kan maar weinig geloof gehecht worden aan uw beweringen daaromtrent.

Maar u legt dus wel een domiciliëcertificaat voor, het enige officiële document dat uw identiteit zou kunnen staven. Er zijn secundo evenwel ernstige redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van dit document. Het domiciliëcertificaat zou namelijk zijn uitgereikt op 11 juni 2005 na een aanvraag op 20 april 2005 (document 2). U verklaarde echter dat u geboren werd op 28 mei 1988 (verklaring DVZ dd. 21 maart 2017, afdeling 4.), wat betekent dat u op het moment van de aanvraag en uitreiking van het certificaat 16 – 17 jaar oud geweest zou zijn. Nu blijkt evenwel uit informatie waarover het CGVS beschikt en dat werd toegevoegd aan het dossier dat **domiciliëcertificaten in Pakistan enkel na de 18de verjaardag worden uitgereikt**. Daar tevens geweten is dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn door fraude of door ze te laten namaken, doet dit vermoeden dat u het CGVS probeerde te misleiden en u daartoe mogelijk hebt verschaft van een vervalst document. Dit getuigt natuurlijk van maar weinig medewerkingszin met de asielsprocedure.

Ten tweede zijn er ook redenen om aan te nemen dat u het CGVS niet de waarheid lijkt te willen vertellen over de mate waarin u nog contact onderhoudt met mensen in Pakistan.

U verklaarde initieel dat u bij uw komst naar België uw simkaart moest weggooien van de smokkelaar, dat alle nummers van uw familie en dergelijke daar op stonden en u deze niet van buiten kende noch had opgeschreven (CGVS p. 7). Dit zijn op zich al vreemde verklaringen; wat zou een mensensmokkelaar ze bij gebaat zijn als u uw simkaart weggooit? U weet het antwoord zelf ook niet, maar deed slechts blindelings wat de smokkelaar vroeg (CGVS p. 7). Later tijdens het gehoor blijkt evenwel dat u nog contact hebt met een vriend van u in Pakistan (CGVS p. 8). Initieel beweert u dat hij u belde toen u in België was, maar als u gevraagd wordt hoe hij u kon contacteren als u uw simkaart uit Pakistan met bijhorende nummer niet meer had, stelt u dat u zijn nummer wel nog vanbuiten kende en hem zo contacteerde (CGVS p. 8, 9). Hierop gevraagd hoe het komt dat u wel het nummer van een vriend aan de universiteit kende, maar niet dat van bijvoorbeeld uw vrouw, stelt u dat uw vrouw geen GSM had, enkel u (CGVS p. 9). **Dit is een merkwaardige verklaring, want u had kort daarvoor nog maar verklaard dat u uw vrouw leerde kennen toen zij u een SMS stuurde (CGVS p. 7), waar toch wel een GSM voor nodig is.** Ook uw uitleg als zou uw familie zeer streng zijn en vrouwen niet toelaten om GSM's te hebben, lijkt maar moeilijk verenigbaar met uw eerdere verklaring dat u en uw vrouw elkaar leerden kennen buiten het medeweten van de families om en een liefdeshuwelijk aangingen (CGVS p. 7, 8), allerminst de traditionele gang van zaken in Pakistan. Samen genomen doen deze zaken vermoeden dat u het CGVS liever geen zicht wil geven op de mate waarin u nog contact onderhoudt met mensen in Pakistan, uw familie in het bijzonder.

Ten derde zijn ook de andere verklaringen over uw familie in Pakistan eerder merkwaardig. U stelt namelijk dat zowel uw vader als uw moeder ongeletterd zijn, in die mate zelfs dat ze geen GSM kunnen gebruiken (CGVS p. 6). Maar tegelijk zou u wel uit een gegoed gezin komen, met genoeg geld op bankrekeningen om meteen uw reis te bekostigen voor een slordige 10.000 euro (CGVS p. 18, 19). Tevens zouden ook u en uw broer een universitaire opleiding hebben genoten, een hele sociaaleconomische sprong vertrekkende van analfabete ouders (CGVS p. 6). Er op gewezen dat deze zaken allemaal maar moeilijk met elkaar verenigbaar lijken, houdt u evenwel voet bij stuk (CGVS p. 19). Niettemin kan er niet om de vaststelling dat deze voorstelling van zaken maar weinig aannemelijk is, zeker in het licht van hetgeen waar supra op gewezen.

Samen genomen kan gesteld worden dat u er niet in slaagt om het CGVS zicht te bieden op uw identiteit, uw familiale achtergrond, en de mate waarin u nog contact onderhoudt met uw familie in Pakistan. Los van het gebrek aan medewerking dat hieruit blijkt, zet dit bovendien de door u voorgehouden vervolging totaal op losse schroeven. U beweert namelijk dat u in de problemen zou zijn gekomen naar aanleiding van uitlatingen die u gedaan zou hebben na de dood van uw zorgezegde broer, N.K., bij een aanslag van de Pakistaanse taliban (CGSV p. 11, 12). Deze naam komt inderdaad terug in enkele van de krantenartikelen die u voorlegt (document 6), maar gezien de twijfel omtrent uw identiteit en gebrekkige medewerking van uw kant op dat vlak, is het helemaal niet duidelijk dat u enige band hebt met de slachtoffers van deze aanslag. Daarnaast zijn er bovendien ook nog andere elementen die de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vervolging op zich ondergraven.

Ten eerste, wat betreft uw band met N.K., legt u geen enkel document of ander stuk voor dat wijst op een band tussen u en de genoemde N.K.. Hier op gewezen, kan u enkel maar tegenwerpen dat het moeilijk is voor u om aan documenten te raken (CGVS p. 13). Maar omdat u geen zicht gaf op de mate waarin u nog contact met uw familie of anderen in Pakistan heeft (zie supra), kan deze uitleg niet zomaar aanvaard worden. Bovendien zijn ook bepaalde van uw verklaringen omtrent uw broer maar van twijfelachtig allooi. Zo wist u bijvoorbeeld niet te zeggen wat het thesisonderwerp van uw broer was, of waarom hij precies aan een universiteit in KPK ging studeren (GVS p. 10, 11). Nochtans, als universitair geschoold iemand en lesgever zouden dit toch wel zaken zijn waar u een modicum aan interesse voor zou tonen. U toont geen band aan met N.K..

Ten tweede valt de merkwaardige chronologie van de gebeurtenissen op. Uw broer zou zijn omgekomen in januari 2016, waarna u na de begrafenis en nadien in het thuisdorp u uitsprak tegen de taliban (CGVS p. 11, 12, 21), en naar aanleiding hiervan kreeg u in het dorp briefjes waarin men u zei om te stoppen met u tegen hen uit te spreken, stoppen met lesgeven, en u bij hen aan te sluiten (CGVS p. 11, 12). Vervolgens zouden er toen u op de markt was bij de ouders thuis enkele mannen zijn langsgesproken, waarna u niet meer naar huis durfde terugkeren, in juli 2016 (CGVS p. 12). Meteen valt op dat er een leemte van zo'n zes maanden gaapt waarin u blijkbaar zonder problemen verder in Pakistan kon verblijven, wat de oprechtheid van de door u voorgehouden vrees al danig aantast. Bovendien verklaart u later in het gehoor plots dat de eerste bedreiging eigenlijk kwam onder de vorm van een brief die aan het college waar u les gaf werd afgeleverd in maart 2016 (CGVS p. 14), dus niet onder de vorm van briefjes die u kreeg in het dorp, en ook niet na de begrafenis van uw broer in januari. Daarop stelt u dat u de briefjes eigenlijk naderhand kreeg, maar u benadrukt hierbij nog eens dat ze u vroegen om te stoppen met les te geven (CGVS p. 15, 16).

Maar u gaf al aan dat u reeds was gestopt met lesgeven om u te kunnen focussen op zelfstudie naar aanleiding van een nieuw examen in april 2016 (CGVS p. 6, 15), waardoor het vreemd lijkt dat er nog sprake was van een aanhoudende eis vanwege de taliban dat u zou stoppen met lesgeven, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 16). Deze inconsistenties ondermijnen de aannemelijkheid van uw relaas verder.

Ten derde stelt u ook meermaals dat de taliban u gevraagd zou hebben om met hen samen te werken dan wel u bij hen aan te sluiten (CGVS p. 12, 14; vragenlijst CGVS dd. 21 maart 2017, afdeling 3.5.). Nochtans geeft u niet aan dat u een voor hen interessant profiel hebt: ze hebben uw broer gedood, wat u vijandig voor hen zou maken, en hebt een “westerse” opleiding genoten. Dat maakt deze vraag vanwege hen vreemd. Hierop gewezen impliceert u dat het mogelijk ging om een valstrik van de taliban (CGVS p. 15). Het is vreemd dat u dit pas na confrontatie oppert. Bovendien oppert u nadien dat de taliban u net met rust lieten gedurende de periode na maart 2016 net omdat ze nog hoopte dat u zich zou aansluiten (CGVS p. 16), waardoor u op tegenstrijdige wijze lijkt aan te nemen dat ze toch wel oprecht waren in hun vraag om aan te sluiten. Ook deze tegenstrijdigheden ondermijnen de aannemelijkheid van uw relaas.

Ten vierde vallen er een aantal bemerkingen te maken bij de stukken die u voorlegt om de dreiging van de taliban tegen u te staven. U legt *primo* een pamflet (document 1) voor dat na uw onderduiken verspreid zou geweest zijn (CGVS p. 14). Hierbij valt evenwel op dat dit pamflet gedateerd is met de westerse kalender, vreemd voor een document uitgaande van een moslimextremistische organisatie – men zou verwachten dat zij zich van de Islamitische kalender zouden bedienen. Hierop gewezen, stelt u dat mensen enkel de westerse kalender gebruikte en de Islamitische niet kennen (CGVS p. 17), maar dat overtuigt niet. Van de taliban kan in deze toch een minimum aan gespecialiseerde kennis verwacht worden. Bovendien blijkt dit pamflet in het Urdu opgesteld te zijn, de officiële taal van de overheid van Pakistan, in plaats van het voor de Pakistaanse taliban gangbare Pashtou, wat vreemd is. Het filmpje dat u voorlegde is bijvoorbeeld ook in het Pashtou (zie *infra*).

Het filmpje dat u *secundo* voorlegde en dat tijdens de pauze in het gehoor door de protection officer en een tolk het Pashtou machtig (nr. 1159) werd bekeken, is ook niet zuiver op de graat. Zo wordt er melding van gemaakt dat men zowel N.K. als R.K. gedood had tijdens een succesvolle operatie, terwijl u duidelijk nog leeft. Het gaat hier waarschijnlijk om een voorleesfout die het geënceneerde karakter van het filmpje illustreert. Ook is het merkwaardig dat men u en uw broer als de doelen van een operatie zou omschrijven, terwijl het ging om een aanval tegen de hele Bacha Khan universiteit, waar u zelf trouwens niet eens les gaf of les volgde. Voorts valt het ook op dat men in de video een andere taal spreekt dan degene waarin het pamflet tegen u was opgesteld. Ook de uitmontering van deze zogezegde terroristen was merkwaardig: ze waren in dagelijkse klededrucht, met slordig aangebrachte gezichtsbedekking, eerder dan in aangepaste (irreguliere, particuliere) gevechtstenues zoals verwacht zou kunnen worden van een ietwat professionele terreurcel. Het filmpje heeft kortom een geënceneerd en gesolliciteerd karakter, en komt de aannemelijkheid van de door u voorgehouden vervolging niet ten goede.

Ten vijfde valt het ook nog op dat u voor de DVZ nog een prominente plaats gaf aan bedreigingen die geuit geweest zouden zijn tegen uw schoonfamilie, met inclusie van een eis dat uw vrouw van u zou scheiden (vragenlijst CGVS dd. 21 maart 2016, afdeling 3.5.). Voor het CGVS komt dit evenwel nergens in uw verklaringen nog ter sprake. Hierop gewezen, stelt u enkel dat uw schoonfamilie uw vrouw bij u weghaalde voor haar eigen veiligheid, maar lijkt u geen gewag te maken van enige rechtstreekse druk, laat staan een uitdrukkelijke vraag dat u zou scheiden (CGVS p. 17). Ook deze weglating ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte dient er op gewezen te worden dat u nog een uitzonderlijk lange tijd in Pakistan verbleef niettegenstaande uw voorgehouden vrees. Niet alleen gingen er zes (eind januari – juli 2016) dan wel vijf (maart – juli 2016) maanden over het begin van de bedreigingen tegen u en het moment waarop u er voor koos om onder te duiken (zie *supra*), maar u geeft ook aan dat u na juli 2016 nog tot januari 2017 op verschillende plaatsen in Pakistan verbleef vooraleer het land te verlaten (CGVS p. 12). Ook dit ondermijnt de aannemelijkheid van de door u voorgehouden vrees, *primo* omdat u aangeeft dat u gedurende die tijd naar eigen zeggen geen nieuwe bedreigingen had ontvangen (CGVS p. 12). Hierop gewezen, geeft u aan dat de mensen bij wie u verbleef u niet durfden te huisvesten uit vrees voor de taliban (CGVS p. 18), maar dit argument snijdt geen hout. Het verklaart niet waarom u niettemin nog zes maanden lang in Pakistan verbleef, en bovendien kan van iemand met u scholingsniveau en met welstellende ouders ook wel verwacht worden dat u niet op anderen aangewezen zou moeten zijn voor onderdak.

Secundo valt het ook op dat u niet in de eerste periode van 5 tot 6 maanden, noch in de volgende periode van zes maanden waarin u zogezegd ondergedoken leefde de moeite nam om naar de politie te stappen en aangifte te doen van uw problemen (CGVS p. 17). U had nochtans geen problemen met de autoriteiten (CGVS p. 20).

Er op gewezen dat u meer dan genoeg tijd had om aangifte te doen, geeft u enkel aan dat u niet dacht dat de autoriteiten iets voor u zouden kunnen doe (CGVS p. 17). Dit overtuigt evenwel niet: u nam niet eens de moeite om naar de politie te stappen en u te informeren of ze iets voor u konden doen, dus kan u niet met zekerheid zeggen dat het niet zo was. Ook dit is daarom een sterke indicatie dat er eigenlijk geen sprake was in uwer hoofde van een gegronde vrees voor vervolging door te taliban.

Tertio is ook uw beschrijving van de periode van onderduiken van juli 2016 tot januari 2017 helemaal niet doorleefd. U stelt enkel dat u de hele tijd niets deed behalve binnen zitten, tv kijken en eten omdat u bang was om buiten te komen (CGVS . 20). Dit is maar moeilijk te geloven: u bevond zich in verschillende miljoenensteden waar u makkelijk in de anonimiteit zou kunnen verdwijnen. Bovendien is het ook niet realistisch dat u nog een half jaar lang in Pakistan zou gebleven zijn als u zo bang was dat u zelfs niet durfde buitenkomen, wat voor een gezonde jongeman als u toch wel een hele opgave moest zijn. Hier tijdens het gehoor op gewezen, houdt u echter voet bij stuk, en stelt u dat u wachtte op een verbetering van de situatie (CGVS p. 20), maar dit doet niet af aan de vaststelling dat het gewoon niet geloofwaardig is dat u al die tijd binnen gezeten zou hebben met niets om handen. Ook op dit vlak zijn uw verklaringen dus maar weinig aannemelijk.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Er is supra al gewezen op de twijfels omtrent verschillende van de door u voorgelegde documenten, en uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Het valt ook op dat u verklaart dat u op de dag in juli 2016 dat u op de markt was en door uw ouders werd gebeld dat u niet meer naar huis moest komen, net een tas mee gehad zou hebben met kopieën van de documenten die u voor het CGVS presenteerde (CGVS p. 12). Los van de mate waarin het toevallig is dat u net met al deze documenten op stap zou zijn geweest, is het ook merkwaardig dat u een aantal originele documenten presenteert, niettegenstaande uw verklaring als zou u in uw tas kopieën hebben gehad.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KPK). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie KPK te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in de KPK sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft er toe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen afgenomen zijn. Sommige bronnen maken weliswaar melding van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie blijft beperkt. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen geviséerd worden. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker onder meer als volgt:

“In casu, blijkt uit huidig geschil dat verzoeker, zijn persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt heeft.

De vrees voor zijn leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker. Deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico in Pakistan vermoord te worden door de Pakistaanse taliban wegens zijn weigering om bij de Pakistaanse taliban aan te sluiten.

In Pakistan blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker door de taliban aldaar werd vervolgd. Zo werd dreigbrief aan verzoeker gericht met sporadische dreigementen aan verzoeker en zijn familie.

Gezien de gruwelijke daden van taliban in zijn wijk van herkomst, heeft verzoeker gekozen om te ontsnappen teneinde internationale bescherming in België te zoeken.

Aan de hand van zijn coherente verklaring bij het CGVS heeft verzoeker ontegensprekelijk aangetoond dat zijn leven in gevaar is naar aanleiding van de dreigementen van taliban in Pakistan.

Het volstaat dat verzoeker het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. In dit opzicht zijn de verklaringen van verzoeker coherent en voldoende worden gesteund.

Gezien het nakende gevaar waarmee verzoeker werd geconfronteerd en het feit dat verzoeker een doelwit van taliban geworden is, had verzoeker geen ander keuze dan te vluchten.

Terecht vreest verzoeker voor zijn leven bij een terugkeer naar Pakistan aangezien verzoeker aldaar op bescherming van de nationale en lokale autoriteiten niet kan rekenen.

In Pakistan heeft verzoeker geen intern vluchtalternatief meer. Verzoeker kan op bescherming van zijn gezin niet rekenen aangezien zij familie machteloos geworden is.

Verzoeker kan maar besluiten dat hij aannemelijk gemaakt heeft dat hij een doelwit is van taliban en dat hij op een gegrond vrees kan beroepen in de zin van de Conventie van Genève en de Vreemdelingenwet."

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker onder meer als volgt:

"In casu, heeft de Commissaris-generaal de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van de asielaanvraag zich beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen.

Het is duidelijk dat de Commissaris-generaal de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

Verzoeker verloopt de argumenten van de bestreden beslissing die hierna worden weerlegd.

Ten eerste verwerpt de bestreden beslissing de asielaanvraag van verzoeker omwille van het feit dat, volgens de bestreden beslissing, verzoeker aan zijn medewerkingsplicht niet voldaan heeft.

Volgens de bestreden beslissing "dit kader dient er ten eerste op gewezen te worden dat er ernstig redenen zijn om te twijfelen aan de door u opgegeven identiteit. Primo blijkt namelijk dat u om uw identiteit te staven enkel een domiciliecertificaat kan voorleggen, en niet bijvoorbeeld een paspoort of een identiteitskaart."

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat elke asielaanvraag individueel dient geanalyseerd te worden rekening houdend met de persoonlijke ervaring van de asielzoeker.

Meer nog wijst verzoeker erop dat de afwezigheid van identiteitsdocument de gegrondheid of geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag niet in gedrang brengt. De verklaring van verzoeker is een voldoende bewijs van zijn hoedanigheid van vluchteling aangezien deze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk is (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

Welnu, uit het dossier blijkt dat verzoeker een begin van bewijs omtrent zijn identiteit neergelegd heeft, zijnde zijn domiciliecertificaat alwaar de identiteit en woonplaats van verzoeker in Pakistan ontegensprekelijk kan vastgesteld worden.

Meer nog merkt verzoeker erop dat als de Pakistaanse ambassade hem geen bewijs van aanwezigheid aldaar willen geven, doet deze laatste geen afbreuk aan het feit dat verzoeker een begin van bewijs omtrent zijn identiteit neergelegd heeft, zijnde het domiciliecertificaat. Deze document heeft hetzelfde betekenis als het bewijs van gezinssamenstelling die in een gemeentehuis in België kan aangevraagd worden. Er is geen minimum of maximum leeftijd om een domiciliecertificaat aan te vragen aangezien deze document tot doel heeft de identiteit en woonplaats van betrokkene aan te duiden.

De bestreden beslissing heeft twijfels omtrent het domiciliecertificaat zonder enige vorm van objectieve bewijs om deze document tegen te spreken. In die zin is de bewering van bestreden beslissing waardeloos.

Ten tweede is de bestreden beslissing ten onrechte van mening dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is omwille van het feit dat verzoeker aan het CGVS niet de waarheid lijkt te willen vertellen over de mate waarin u nog contact onderhoudt met mensen in Pakistan.

Verzoeker stelt zich de vraag naar de relevantie van voormelde bewering in het kader van zijn asielaanvraag, zijnde dat hij effectief door de taliban tot op heden wordt vervolgd naar aanleiding van de aanslag op zijn broer, N.K., door de taliban. Meer nog, vraagt verzoeker af, welk belang heeft hij om de waarheid omtrent de mate waarin hij contact met mensen in Pakistan onderhoudt niet te vertellen.

Ten derde, is de Commissaris-generaal ten onrechte van mening dat verzoeker geen band met zijn broer N.K. getoond heeft. De bestreden beslissing komt tot deze stelling omdat verzoeker het thesisonderwerp van zijn broer niet kende en dat verzoeker niet weet waarom zijn broer precies aan een universiteit in KPK ging.

Alhoewel verzoeker de juist benaming van het thesisonderwerp van zijn broer niet kende, heeft verzoeker dansondank interessant informatie omtrent het thesisonderwerp van zijn broer weergegeven (zie gehoorverslag). Meer nog heeft verzoeker tijdens zijn gehoor op spontane wijze precies en geïndividualiseerde informatie omtrent zijn broer gegeven. Hieromtrent verwijst verzoeker naar zijn gehoorverslag. Deze informatie tonen een ontegensprekelijke band tussen verzoeker en zijn broer, N.K., die door de aanslag van taliban werd gedood. Helaas heeft de bestreden beslissing geen horen willen geven aan geïndividualiseerde informatie die door verzoeker tijdens zijn gehoor werden gegeven.

Ten slotte is de bestreden beslissing van mening dat het filmpje van de taliban omtrent de aanslag op zijn broer een gesolliciteerde karakter heeft omdat daarin door de taliban werd aangegeven dat zowel N.K. als R.K. werden gedood en dat beiden de doelwit waren van de aanslag

Verzoeker heeft de eer hieromtrent te antwoorden dat hij niet verantwoordelijk is voor de uitlating van de taliban in de neergelegde filmpje. Desalniettemin, merkt verzoeker er op dat de taliban vanuit gaan dat beide broers tijdens de aanslag werden gedood aangezien beide broers door de taliban werden gevisieerd.

Verzoeker komt tot de vaststelling dat de beweringen van de bestreden beslissing niet aannemelijk zijn en dat zijn asielrelaas geloofwaardig is.

Verzoeker kan allen maar vaststellen dat de bestreden beslissing niet geslaagd heeft de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag in het gedrang te brengen, zodat hij in aanmerking voor de vluchtelingenstatus komt".

2.1.1.3. In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker onder meer als volgt:

"Verzoeker stelt vast dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing zich beperkt tot een lichtzinnige overwegen van zijn beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker merkt op dat de graad van conflict-gerelateerd geweld in zijn regio van afkomst toenemend van aard is. De inwoners van regio in Pakistan kunnen niet meer op de bescherming van nationale autoriteiten rekenen. De reden hiervoor zijn de toenemende sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten in zijn regio en in Pakistan in het algemeen met maximaal aantal slachtoffers tot gevolg. Meer nog en tot op heden zijn er geen verbeteringen in de veiligheidssituatie in Haripur in Khyber Pakhtunkhwa.

Gezien de gegronde vrees voor zijn leven in Pakistan, schiet de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing te kort gezien de Commissaris-generaal nagelaten heeft een behoorlijk onderzoek te doen naar de vraag of verzoeker een veilige en redelijke vestigingsalternatief in Pakistan beschikt in het kader van de subsidiaire bescherming.

In tegendeel leest Uw Raad een gebrek aan motiveren van de niet-toekenning van subsidiaire bescherming.

Verzoeker stelt vast dat zijn herkomst uit Haripur in Khyber Pakhtunkhwa door de bestreden beslissing niet wordt betwist. Meer nog, dat deze regio in Pakistan tot op heden door willekeurig geweld wordt geteisterd in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet.

Welnu, het blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker geen veilig en redelijk vestigingsalternatief in Pakistan beschikt om zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst te onttrekken. In de zin kan verzoeker een aannemelijk aanspraak op de subsidiaire bescherming maken.

Zijn afkomst uit Haripur in Khyber Pakhtunkhwa wordt met alle middelen van recht bewezen. Tot op heden wordt zijn regio geteisterd door toenemend activiteiten van terreurorganisatie met gruwelijk burgerslachtoffers tot gevolg.

In het licht van voorgaande kan niet in twijfel worden getrokken dat verzoeker in Pakistan het reële risico loopt om zijn leven of persoon getroffen te worden door het willekeurig geweld."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd nadat hij zich negatief over hen had uitgelaten en omwille van zijn activiteiten als lesgever. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij zijn identiteit slechts staft aan de hand van een domiciliecertificaat, hetgeen hij op 16- of 17-jarige leeftijd zou hebben bekomen, terwijl uit de informatie

in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat een dergelijk certificaat in Pakistan slechts na de 18de verjaardag wordt uitgereikt; (ii) hij geen zicht biedt op de contacten die hij al dan niet zou hebben met mensen in Pakistan; (iii) zijn verklaringen over de socio-economische en financiële situatie van zijn familie niet aannemelijk zijn; (iv) hij geen enkel document voorlegt ter staving van zijn voorgehouden band met N.K., die bij een aanslag op de Bacha Khan University door de taliban om het leven kwam; (v) de door hem voorgehouden chronologie van de voorgehouden gebeurtenissen niet aannemelijk is; (vi) hij evenmin aannemelijk maakt waarom de taliban hem zou viseren, gelet op zijn profiel, temeer daar hij dienaangaande tegenstrijdige verklaringen aflegde; (vii) het voorgelegde pamflet tegen hem uitgaande van de taliban gedateerd is met de gregoriaanse kalender en is opgesteld in het Urdu en in het videofilmje van de taliban wordt gezegd dat N.K. en verzoeker zelf werden gedood; (viii) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakte van bedreigingen ten aanzien van zijn schoonfamilie, terwijl hij hier op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met geen woord over rept; (ix) hij na de eerste bedreigingen nog lange tijd in Pakistan bleef, zonder dat hij de Pakistaanse autoriteiten trachtte te verwittigen en zonder dat hij een doorleefde beschrijving kan geven van zijn activiteiten tijdens zijn periode van onderduiken; (x) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Zo wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker slechts een domiciliecertificaat voorlegt ter staving van zijn identiteit en dat hij dit certificaat zou hebben ontvangen op 16- of 17-jarige leeftijd, terwijl uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat dergelijke certificaten pas na de 18de verjaardag worden uitgereikt. Dienaangaande komt verzoeker niet verder dan te beweren dat dit document zonder enige vorm van objectief bewijs wordt tegengesproken, hetgeen niet te rijmen valt met de objectieve informatie in het administratief dossier. Verzoeker brengt zelf geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie in het administratief dossier onjuist of achterhaald zou zijn. Dat verzoeker daarenboven nog, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, tegenstrijdige verklaringen aflegde over wat er met zijn identiteitskaart gebeurde (achtergelaten in Pakistan, dan wel afgenomen door de smokkelaar) en dat hij zelfs van zijn beweerde vraag bij de Pakistaanse ambassade om zijn identiteit te bevestigen geen enkel document kan voorleggen behalve een foto van hem vóór deze ambassade, duidt er eens te meer op dat verzoekers identiteit niet als vaststaand kan worden beschouwd. Waar verzoeker opmerkt dat tevens rekening dient te worden gehouden met zijn verklaringen, dient vastgesteld dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen, ook wat betreft de beoordeling van zijn voorgehouden identiteit. Zo wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker geen zicht biedt op de contacten die hij nog zou hebben met mensen in Pakistan en op de socio-economische en financiële situatie van zijn familie. Verzoeker stelt de relevantie hiervan niet in te zien, doch in de bestreden beslissing wordt terecht gesteld als volgt: *“Samen genomen kan gesteld worden dat u er niet in slaagt om het CGVS zicht te bieden op uw identiteit, uw familiale achtergrond, en de mate waarin u nog contact onderhoudt met uw familie in Pakistan. Los van het gebrek aan medewerking dat hieruit blijkt, zet dit bovendien de door u voorgehouden vervolging totaal op losse schroeven. U beweert namelijk dat u in de problemen zou zijn gekomen naar aanleiding van uitlatingen die u gedaan zou hebben na de dood van uw zorgezegde broer, N.K., bij een aanslag van de Pakistaanse taliban (CGSV p. 11, 12). Deze naam komt inderdaad terug in enkele van de krantenartikelen die u voorlegt (document 6), maar gezien de twijfel omtrent uw identiteit en gebrekkige medewerking van uw kant op dat vlak, is het helemaal niet duidelijk dat u enige band hebt met de slachtoffers van deze aanslag.”*

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift voorhoudt dat hij tijdens zijn gehoor interessante informatie over de thesise van zijn broer heeft gegeven, kan hij niet worden bijgetreden. In het gehoorverslag valt dienaangaande immers slechts het volgende te lezen:

“Weet u wat zijn thesisonderwerp was?

Ik weet de juiste naam niet meer, het was iets met sociale antropologie. In het dorp zeiden ze verschillende malen dat hij moest stoppen, maar hij is nooit gestopt, hij had een koppig karakter en was vaak boos. We hebben proberen praten met hem om het te proberen doen stoppen, maar luisterde niet. Ik was jonger, en dacht, doe maar wat je wil.

Hij moest ook één keer per week gedichten gaan lezen aan zijn college. Hij ging op 20 januari dat doen, en op die dag heeft de taliban een aanslag gedaan.” (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Ook in de rest van het gehoorverslag kan geen doorleefde en doorslaggevende informatie over N.K. worden gelezen die de familiale band met verzoeker zou kunnen aantonen. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat hij *“tijdens zijn gehoor op spontane wijze precies en geïndividualiseerde informatie omtrent zijn broer [heeft] gegeven”*, doch hij laat na *in concreto* aan te duiden waar of wanneer hij welke precieze en geïndividualiseerde informatie zou hebben gegeven en/of op welke wijze dit zijn familiale band met N.K. zou kunnen aantonen. Met andere woorden, dit betreffen slechts blote beweringen die op de motivering in de bestreden beslissing geen ander licht kan werpen. Deze motivering luidt terecht als volgt:

“Ten eerste, wat betreft uw band met N.K., legt u geen enkel document of ander stuk voor dat wijst op een band tussen u en de genoemde N.K.. Hier op gewezen, kan u enkel maar tegenwerpen dat het moeilijk is voor u om aan documenten te raken (CGVS p. 13). Maar omdat u geen zicht gaf op de mate waarin u nog contact met uw familie of anderen in Pakistan heeft (zie supra), kan deze uitleg niet zomaar aanvaard worden. Bovendien zijn ook bepaalde van uw verklaringen omtrent uw broer maar van twijfelachtig allooi. Zo wist u bijvoorbeeld niet te zeggen wat het thesisonderwerp van uw broer was, of waarom hij precies aan een universiteit in KPK ging studeren (GVS p. 10, 11). Nochtans, als universitair geschoold iemand en lesgever zouden dit toch wel zaken zijn waar u een modicum aan interesse voor zou tonen. U toont geen band aan met N.K..”

Betreffende het voorgelegde filmpje van de taliban (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende gesteld:

“Het filmpje dat u secundo voorlegde en dat tijdens de pauze in het gehoor door de protection officer en een tolk het Pashtou machtig (nr. 1159) werd bekeken, is ook niet zuiver op de graat. Zo wordt er melding van gemaakt dat men zowel N.K. als R.K. gedood had tijdens een succesvolle operatie, terwijl u duidelijk nog leeft. Het gaat hier waarschijnlijk om een voorleesfout die het geënceneerde karakter van het filmpje illustreert. Ook is het merkwaardig dat men u en uw broer als de doelen van een operatie zou omschrijven, terwijl het ging om een aanval tegen de hele Bacha Khan universiteit, waar u zelf trouwens niet eens les gaf of les volgde. Voorts valt het ook op dat men in de video een andere taal spreekt dan degene waarin het pamflet tegen u was opgesteld. Ook de uitmontering van deze zogezegde terroristen was merkwaardig: ze waren in dagelijkse klededrucht, met slordig aangebrachte gezichtsbedekking, eerder dan in aangepaste (irreguliere, particuliere) gevechtstenues zoals verwacht zou kunnen worden van een ietwat professionele terreurcel. Het filmpje heeft kortom een geënceneerd en gesolliciteerd karakter, en komt de aannemelijkheid van de door u voorgehouden vervolging niet ten goede.”

Dienaangaande komt verzoeker niet verder dan te stellen dat hij niet verantwoordelijk is voor de uitlatingen van de taliban in het filmpje, hetgeen geenszins afbreuk doet aan voormelde motivering. Dat de taliban ervan zou zijn uitgegaan dat beide broers tijdens de aanslag werden gedood aangezien beide broers werden gevisieerd, is niet te rijmen met het feit dat verzoeker op de Bacha Khan University niet eens les gaf of volgde.

De overige motieven uit de bestreden beslissing aangaande de vluchtelingenstatus laat verzoeker volledig ongemoeid in zijn verzoekschrift. Nochtans dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KPK). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie KPK te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in de KPK sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft er toe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen afgenomen zijn. Sommige bronnen maken weliswaar melding van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie blijft beperkt. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen gevisieerd worden. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Verzoeker uit in zijn verzoekschrift weliswaar kritiek op de hiervoor geciteerde analyse, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat deze analyse onterecht is of dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald zou zijn.

Tevens dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing geen toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER